

[Aksel Larsen.]

det. Hvis man ikke vil holde op med stadig væk at sige, at de nordiske bestræbelser skal kun tjene én eneste ting, nemlig at bringe Danmark og eventuelt andre nordiske lande ind i fællesmarkedet, så får man ikke noget nordisk samarbejde, så har man lagt gift for den store tanke, man ellers ved højtidelige lejligheder siger at man er tilhænger af.

Sigsgaard: Før åbningsdebatten forlød det, at man fra regeringens side ville gøre spørgsmålet om en prioritering af udgifterne til et hovedpunkt. Det blev de jo ikke i første omgang. Statsministeren nævnte, at der skulle prioriteres, men ikke noget om hvordan. Her i dag, i anden omgang, var statsministeren på en lidt anden led inde på prioriteringsspørgsmålet i forbindelse med boligproblemet, og han sagde bl. a., at hvis boligbyggeriet skal udvides, så må det gå ud over andre sektorer. Det er rigtigt, men den prioritering er statsministeren og regeringen jo ikke villige til at foretage, og statsministeren udtalte endda i dag, at det var tænkeligt, at det, der sker for tiden, vil betyde, at boligbyggeriet går tilbage.

For de partier, der kalder sig liberale, er enhver produktion lige god. Produktion af solbriller og produktion af boliger skal ifølge den tankegang stilles lige; oven i købet er det boligbyggeriet, man forgriber sig på, når det økonomisk går skævt, ikke solbrilleproduktionen. Efter VS' opfattelse skal boligsektoren prioriteres højt og subsidieres. Boligforliget har jo vist sig at være en endnu større fiasko, end det var forudset selv fra de mest skeptiske måske. Det overførte mange milliarder fra lejere til ejere, og meningen var, at huslejeniveauerne i gammel og ny boligmasse skulle nærme sig hinanden. Det er jo ikke sket. I stedet er forskellen mellem niveauet i den gamle boligmasse og i den ny boligmasse større end nogen sinde. Lejernes ofre har altså været forgæves. Jeg tror, at der er behov for at få debatteret dette boligforligs virkninger nu, da de er blevet tydelige, og det ville interessere mig at vide, om regeringen er klar til en sådan debat. Boligspørgsmålet kan ikke være udtømt med de bemærkninger, der er gjort her under åbningsdebatten.

Statsministeren understregede, at han på ingen måde ville være med til at gøre ind-

greb i de private investeringer. Den samme blufærdighed gælder ikke kommunernes investeringer. Her skal der gribes ind, og det er sagt helt åbent. Det vil gå ud over f. eks. skolebyggeri, plejehjemsbyggeri, byggemodning osv. Allerede inden de indgreb over for kommunernes låntagning, som åbenbart forestår, er situationen jo yderst vanskelig i mange kommuner. Det kniber svært med at få midler til de investeringer, som man i kommunerne mener er nødvendige. Men det vil altså sige, at private investeringer får en fortrinsstilling ud over det, de allerede har i forvejen, og det er på den måde, at det, som man kunne kalde offentlig nød, opstår. Midt i en periode med økonomisk fremgang bliver mangelen på f. eks. sociale og uddannelsesmæssige institutioner meget følelig. Det er sådan, den såkaldte liberalisme virker, og det er jo kommet ret så klart frem under denne debat.

Statsministeren hævdede, at regeringen ikke ensidigt prøvede at begrænse lønindkomsterne, og han henviste til bestræbelserne for at holde prisstigningerne i ave, men kendsgerningen er jo, at lønningernes værdi i perioden efter 1967 er blevet forringet. Til trods for produktionsfremgang, til trods for eksportstigning falder de disponible lønningers værdi, og jeg synes, at det forhold, som er påpeget af det økonomiske råds formandskab, understreger ensidigheden i regeringens politik; det understreger, at regeringens politik i særlig grad rammer lønarbejderne.

Statsministeren bekræftede selv denne skævhed ved at angribe den automatiske dyrtidsregulering. Han understregede, at han skam ikke ville angribe den, men hvorfor så de stærke ord om dyrtidsreguleringens efter statsministerens mening negative virkning? Hvis der ikke er nogen hensigt med bemærkningerne, hvorfor gør statsministeren så bemærkningerne her?

De hyppige angreb på dyrtidsreguleringen er med til at aflede opmærksomheden fra inflationens egentlige kilder, bl. a. fra jordspekulationen, der jo i de sidste år har blomstret som sjældent før, efter hvad dagbladene i går eller i forgårs meddelte. Man glemmer, at inflationen rammer lønarbejderne hårdt, og at de kun får en meget begrænset kompensation for prisstigningerne gennem dyrtidsreguleringen. Prisstigningerne udhuler